

Delírium

(Részlet)

(...)

Elzárta a csapot a fürdőszobában, és kilépett a zuhany alól. A haját törülközővel szárítgatta meg, nem vette elő a hajszárítót. A kötést még előzőleg leszedte a karjáról és a tenyeréről, nem voltak mélyek a sebek. Belebújt a köntösébe, és végigheveredett az ágyon, nem volt kedve lemenni az izgatott Julie-hoz és a szenttelen Doughoz. A rendőrségen jó néhányszor elmondta a kórházban történeteket, nem vágyott arra, hogy újabb mesélésbe kezdjen, de tudta, nem kerülheti el. Akkor meg jobb mihamarabb túlesni rajta.

Lesétált a konyhába, töltött magának egy pohár narancslevet, aztán elnyúlt Julie mellett a kanapén.

Douglas szótlanul, különös tekintettel bámult rá, mintha azt találgatta volna, vajon mennyire ép eszű, mennyit higgyen el abból, amit mesélni fog.

Julie viszont szó szerint a kezét tördelte, ahogy figyelt. Felugrott Carrie mellől, és járkálni kezdett a nappaliban. Douglas egy darabig nézte, aztán rászólt:

– Jobb lenne, ha leülnél, drágám! Még a végén elszédülök.

– Egyszerűen képtelen vagyok megérteni, miért történt ez éppen veled! – hajtogatta Julie. – Amióta kijöttél a Baramorból, egymás után érnek a bajok. Az Aston Martint most hagyjuk... de ez... ez már nem tréfa. – Szemügyre vette a Carrie tenyerén lévő sebet. – Biztos, hogy más sérülésed nincs? Alaposan megvizsgáltak a kórházban?

– Nincs komoly bajom... teljesen jól vagyok – felelte Carrie kissé álmosan. A fájdalomcsillapítók hatása felerősítette a nyugtatókét, jótékony kábulatot idézve elő.

– Holnap beteget jelentesz... és kipihened magad.

– Eszemben sincs... Huszonhárom hölgynek van előjegyezése holnapra...

– Majd megcsinálja más...

– Nincs más. Nekem kell megcsinálnom... ez a munkám.

– Nem félsz attól, hogy megint megtámadnak? Most már ismerik az arcod, pontosan tudják, hogy ki vagy...

– Julie, ne aggódj folyton! Egy rendőr fog posztolni a folyosón néhány napig... egyébként nem hiszem, hogy visszatérnének azok a férfiak. Rajtakaptam őket valamin, üldöztek is... de nem kockáztatják meg, hogy újra megtámadjanak.

– Miért vagy ennyire biztos benne?

Miért is?

Maga se tudta. Amikor visszamentek Farmerrel a rendelőbe a holmiért, és a helyszínelők megkezdték a munkát, volt egy olyan érzése, hogy a betörők megtalálták, amit kerestek. Az ajtózáron nem látta fessegetés nyomát, nyilván kulccsal nyitották ki, az asztalfiókon viszont észrevett néhány friss sérülést, ami arra utalt, bizony megpiszkálták.

– Nem számít... – emelkedett fel a fotelból. Érezte, hogy ha nem vigyáz, összegabalyodnak a lábai. A fejét mázsásnak érezte, a nyelve a szájpadlásához tapadt. – Lefekszem aludni... mindjárt pitymallik...

Elindult felfelé a lépcsőn, miközben az járt a fejében, milyen röhejes szavakat ismer... *pitymallik...* ezt honnan a fenéből szedte?

– Vigyázz magadra! – szólt utána Julie.

Ez a nő se teljesen százaz. Nem a Marsra utazom, csak a szobámba megyek a jól megérdemelt pihenésre.

Belépett a szobájába, magára zárta az ajtót, és megfordult körülötte a világ. Látása kezdett beszűkülni, érezte a bizsergést a fejbőrén, az erős émelygést, és az aranyfonal is belibbent a látóterébe...

Az ágyhoz vánszorgott, és lerogyott rá. De elvétette az irányt. A padlón kötött ki azon a helyen, ahol az első este állt az ágya, ám ő közben áttolta a másik oldalra...

Miért emlékezett mégis az első állapotra?

Mire felelhetett volna önmagának, teste megrázkódott, keze és a lábfeje görcsbe rándult, szeme előtt elsötétedett a szoba, és megnyílt a padló...

Aztán mintha parittyából lótték volna ki, egy hatalmas erő jókorát lendített rajta.

Ő pedig zuhant lefelé a jeges úr mélyére...

Úgy érezte, irdatlan nagy távolságot tett meg így, de közben alig telhetett el néhány másodperc.

A megérkezés drámai volt. Szilárd talajra zuhant, de úgy érezte, az ütközik neki hatalmas erővel. Felnyögött. Testét hűvös légáramlat borzongatta meg, kezéről és lábáról elmúlt a görcs, és a látása is úgy kitisztult, mint amikor egy sötét szobában felkapcsolják a lámpát.

Sikerült ülő helyzetbe küzdenie magát. Óriási barlangban vagy csarnokban volt, az oldalfalak és a mennyezet belevesztett a félhomályba, ám őt nem túl erős, mégis zavaró fény világította meg. Bántotta a szemét, és különös hálót vont köré, mely nem tűnt valósnak fizikailag, mégis egyfajta bezártságérzést keltett benne. Látszólag szabad tér terült el körülötte, mégis ketrecben érezte magát.

Próbált átnézni a vékony fényhártyán, de nem sokat látott.

„Állj fel!”

A hang váratlanul érte, összerezzen tőle.

„Állj fel!”

Ismét hallotta, de nem tudta felmérni, honnan ered.

„Állj fel, nézz körül és emlékezz!”

Carrie felegyenesedett, és próbaképpen kinyújtotta a kezét a fényhártya felé. Arra számított, hogy ellenállásba ütközik, talán áramütés éri, vagy üvegfalat tapint, de az ujja simán keresztülhatolt a vékony hártyán, mintha ott sem lett volna.

„Jöjj közelebb!”

– Ki van ott? – kérdezte Carrie nyugtalanul, de nem tétovázott tovább, átlépett a fénykörön.

Most tudta csak felmérni, milyen hatalmas csarnokba érkezett. Négyzet alakú, robusztus alapzatokon álló vaskos kőoszlopok sorakoztak két sorban egymástól tűzlépésnyire, mintha a semmiből a semmi felé tartanának. Közöttük a legalább harminc lépés széles szabad sávot kékesfehér fénynyalábok világították meg, felülről érkező fénysugarak, melyek egymást érintő, óriási köröket rajzoltak a törmelékes talajra. Épp olyanokat, mint, amelyikből Carrie kilépett az előbb. A pászmákban porszemek, valamiféle apró objektumok röpködtek fel s alá folyamatos áramlásban átlátszó, de összefüggő falat képezve, mely csaknem teljesen kitöltötte a két oszlopsor közötti teret. És mintha emberek álltak volna mögötte némán, mozdulatlanul.

– Hé! – kiáltotta Carrie, de a hangja üresen kongott, erőtlen volt. – Mi történik velem... hol vagyok?

Választ nem kapott, és mintha sűrű zselében ácsorgott volna, mozdulni alig bírt. Szeretett volna körülnézni, de a fejét nem bírta elfordítani.

– Mi történik? – kiáltotta újra. – Kik vagytok?

A fénynyalábok mögött állók megmozdultak, közelebb jöttek, de Carrie még mindig nem látta az arcukat.

És ekkor az egyik megszólalt...

– Emlékezz!

Carrie szeretett volna kérdéseket feltenni nekik, de mire kinyitotta a száját, az ismeretlen erő újra hatalmasat rántott rajta, és kezdődött minden előlről, csak épp most felfelé szállt káprázatos villogások közepette...

...elzárta a csapot a fürdőszobában, és kilépett a zuhany alól. A haját törülközővel szárítgatta meg, nem vette elő a hajszárítót. A kötést még előzőleg leszedte a karjáról és a tenyeréről, nem voltak mélyek a sebek. Belebújt a köntösébe, és végigheveredett az ágyon, nem volt kedve lemenni a hallba az izgatott Julie-hoz és a szenttelen Doughoz. A rendőrségen jó néhányszor elmondta a kórházban történeteket, nem vágyott arra, hogy újabb mesélésbe kezdjen, de tudta, nem kerülheti el. Akkor meg jobb mihamarabb túlesni rajta. Lement a konyhába, töltött magának egy pohár narancslevet, aztán elnyúlt Julie mellett a kanapén...

...és piszkosul meglepődött. Mintha ezt az egészet már átélte volna az este folyamán. Kezében a narancslé, mellette Julie, vele szemben Douglas ő pedig a kórházban történekről mesél, majd a rendőrségi tanúvallomásról, Farmerről...

A tenyerére pillantott, nem volt rajta a kötés, csak a keskeny metszés, amelyet valószínűleg a tűzoltó készülék alsó pereme okozott.

Julie felugrott mellőle, és járkálni kezdett a szobában. Doug a tekintetével követte, de nem állhatta meg szó nélkül:

– Jobb lenne, ha leülnél, drágám! Még a végén elszédülök.

– Egyszerűen képtelen vagyok megérteni, miért történt ez éppen veled! – hajtogatta Julie. – Amióta kijöttél a Baramorból, egymás után érnek a bajok. Az Aston Martint most hagyjuk, de ez... ez már nem tréfa. – Szemügyre vette Carrie tenyerén lévő sebet. – Biztos, hogy más sérülésed nincs? Alaposan megvizsgálták a kórházban?

Carrie nem bír megszólalni. Valami olyasmit szeretett volna mondani, hogy „nincs komoly bajom... teljesen jól vagyok”, de olyan benyomása támadt, hogy ezt a mondatot már kimondta azon estén.

Helyette így szólt:

– Nem jelentek beteget, és nem pihenem ki magam.

Julie elképedve torpant meg a járkálásban.

– Épp ezt akartam mondani... – jegyezte meg. – Honnan tudtad?

Jó kérdés!

Fogalma sem volt, honnan sejtette meg, mi fog elhangzani, de itt még nem volt vége...

– Erre azt felelhetném, hogy huszonhárom hölgynek van előjegyzése honlapra, és nekem kell fogadnom őket, mert ez a munkám... – közölte maga elé révedve. – Erre te megkérdeznéd, nem félek-e attól, hogy megint megtámadnak...

Julie lerogyott melléje a kanapéra.

– *Pontosan* ezt akartam kérdezni – jelentette ki. – Jól érzed magad, Carrie?

– Pitymallik...

– Ez... ez most, hogy jön ide?

– Ez volt az utolsó szó, amit kiejtettem a számon, mielőtt elindultam felfelé a lépcsőn.

– Mikor? Melyik lépcsőn?

Carrie válaszolni akart, megmagyarázni, hogy ez a jelenet ma már egyszer megtörtént vele, sőt, azt is tudja, mi lesz ezután a szobájában, de aztán mégsem tette.

– Deja vu... csak egy deja vu-t éltem át az előbb.

Tekintete találkozott Douglasével. A férfi arca kész tanulmány volt. Döbbenet, elszörnyedés, ugyanakkor meglepedettség és felszabadultság váltakozott rajta gyors egymásutánban.

– Nem bánjátok, ha ma éjszaka itt aludnék a kanapén? – kérdezte Carrie, aztán maga is meglepődött a kérdésen. Önkéntelen, tervezetlen kérdés volt, de ha már kimondta, egészen jó ötletnek tűnt.

– Hát persze... – Julie az egyik szekrényből kivett egy párnát meg egy takarót. – Ha ehhez van kedved, részünkről semmi akadály. De ne csodálkozz, ha feltöri a derekad, ez már régi bútordarab... Helyette felmehetnél valamelyik vendégszobába is, ott kellemesebb...

– Semmi gond... ez épp megfelel. – Sikertől kinyögnie egy értelmesnek tűnő választ, aztán amikor magára maradt, lekapcsolta a lámpát, és széthúzta a függönyöket. Odakint az ég borús volt, de a quinzi öblöt betakaró ezüstös ködből mégis halovány derengés áradt.

A kanapét valóban kényelmetlennek érezte, egy darabig forgolódott rajta, aztán befészkelte magát az egyik sarkába, beleburkolózott a puha gyapjútakaróba, és a következő pillanatban úgy aludt, mint egy csecsemő.

(...)